

תת"ע 11743/05/19 - יחזקאל השלי-לוי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 11743-05-19 מדינת ישראל נ' השלי-לוי
תיק חיצוני: 41211002369

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	יחזקאל השלי-לוי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 17.6.19.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בדרך שאינה עירונית בה מותרת מהירות מרבית של 80 קמ"ש במהירות של 131 קמ"ש בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 45 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא ידע על מועד הדיון ועל כן לא התייצב. המבקש ביקש לבטל את עונש שלילת הרישיון שהוטל עליו זאת בשל מצבו הבריאותי. המבקש כפר בביצוע העבירה המיוחסת לו וטען כי הוא חושב שמד המהירות זיף, שכן רכבו רועד במהירות של 100 קמ"ש ומשכך לא ייתכן שנסע במהירות של 136 קמ"ש.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי טענת המבקש לפיה לא ידע על מועד הדיון נטענה בעלמא והיעדר ביסוס כלשהו. לטענת המשיבה הדו"ח יחד עם מועד הדיון נמסר למבקש ידנית בשטח והוא חתם עליהם.

לטענת המשיבה יש לדחות הבקשה כיון שהמבקש לא טען שהבקשה הוגשה במסגרת 30 הימים מיום המצאת פסק הדין ועל כן, מדובר בבקשה שהוגשה באיחור ללא הסכמת תובע.

המשיבה הדגישה כי טענות המבקש בדבר מצבו הרפואי שמנע ממנו להופיע לדיון נטענו אף הן בעלמא ובהיעדר מסמכים או אסמכתאות כלשהן.

המשיבה הוסיפה כי המבקש לא הציג כל טעמים הנזקפים לזכותו לעניין ביצוע העבירה העצמה, למעט טענות כלליות וסתמיות לפיהן לא יכול הרכב להגיע למהירות בה נסע.

דין והכרעה

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "**החסד"פ**) מאפשר לדון נאשם בפלילים בעבירות מסוימות ללא התייצבותו וקובע חזקה לפיה אם זומן נאשם ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום ובית המשפט רשאי לדון אותו שלא בפניו.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

על פי הדו"ח שצורף לתגובת המשיבה ההזמנה לדין, בה פורטו מהות העבירות ומועד הדיון שנקבע ליום 17.6.2019, נמסרה למבקש דינית במועד ביצוע העבירה והוא אישר את קבלתה בחתימת ידו.

המבקש לא פירט בבקשתו כל סיבה מוצדקת להיעדרותו מהדיון, וכן לא צורפו אסמכתאות לכך או למצבו הרפואי שממנו ממנו להגיע לדיון במועד.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי טען המבקש כי חושב שמד המהירות זיף ולא היה תקין זאת מאחר שרכבו רועד במהירות של 100 קמ"ש ועל כן לא ייתכן שנסע במהירות של 136 קמ"ש.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

בנוסף, נוכח עברו התעבורתי המכביד ביותר של המבקש הכולל 84 הרשעות קודמות ועל אף בקשת המשיבה לגזור על המבקש פסילה בפועל שלא תפחת מ-4 חודשים הושת עליו פסילה של 45 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס.

בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

שיהוי בהגשת הבקשה

בקשה זו מוגשת בשיהוי של כארבעה חודשים ללא נימוק המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' חשוון תש"פ, 30 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.